

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Frit oversat efter Langbein ved C. Hansen [i.e.: J. C. Lange].
Titel | Title: Thors Hammer eller Frejas Frier : En comisk Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : L. Beekens Forlag, 1807
Fysiske størrelse | Physical extent: 14 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Langbein:

Thors Hammer.

1807.

57-448

Langbein.
Hjort's samling.
1807.

Det Kgl. Bibliotek

130025450291

57. - 448

Thors Hammer,

eller

Frejas Brier.

En comisk Fortælling.

Tit overfæt

efter Langbein,

ved

E. Hansen.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt paa Boghandler L. Beckens Forlag,
hos Zacharias Wreum.

Thors Hammer!

Stolte af legemlig Styrke og anmasset Halvguddom,
levede de nordiske Kjemper i evigt Fiendskab og Feide
med Guderne, og gjorde ofte frygtelige Anstalter til at
erobre Himmelborgen.

Wilde som Løver, udrede Stridernes Sære
aldegamle Klipper af Jorden, som vi rykke
Planter,
taaruede dem imod Himlen, og stormed' paa
samme
brabelig Løs mod Gudernes hellige Boelig.

Dog — alle disse Forsøg mislykkedes. De høie
Herskaber vare paa deres Post, og beskikkede mod de
urolige Giganter en egen Dagthavende, ved Navn

Heimbal, der fortræffelig stikede sig til denne Post,
thi han var en Seer og Lytter uden Lige.

Skarpt saae hans Nie, selv i Nattens Mulm,
fra Himlens Port til fierne Kjæmpeleir;
han hørte Faarets Uld og Engens Græs at
vove.

Saa snart Oprørsstifterne begyndte at valte Klip-
per sammen, gav han et Alarms tegn. Da reiste sig
Thor, Son af Odin, den høieste iblandt Guderne, for
at forsvare Skjeborgen.

Med Tryllebeltet dobbelt stærk, han da
med Jernhandsken væbnede sin Haand, og
greb,
opflammet høit af Bitterhed og Brede,
skridvante Jordenshammer, for med den
djærvt Jordens Yngel at tilbagevise,

Se den første paa Stormstigen! Hans Hiernes
Fal sønderhamrede Thor saa heftigt, at han i Døds-
svimmelen styrtede tilbage, og rev sine eftertravende
Krigskammerater med sig til Jorden. Denne Skjæbne
havde allerede Tusinde havt, og Thors Hammer var
derved bleven meget frygtelig for Kjæmperne, men at

ligebet unblode de ikke, 'fra 'Tid til' anden igjen at give ham deres Hiernesfæller til Priis.

Engang besluttede Thrym, Kjømpernes Konge, en Hovedstorm, og stillede sig selv i Spidsen for sin Hær. Heimbal bemærkede fra sit Vagtsted de usædvanlige store Røstninger, og gav Guberne Efterretning derom, som da ilede til i Skarer, for at see Thors Heltogjæringer.

Selv Freja, Kjærlighedsgubinden, stod,
 med Uvindens Skuelyst, Hjondt halvforsagt,
 i himmelsk Vogn, klar som en Diamant,
 bespændt med tvende rosenrøde Katte.

Stormen begyndte. Thrym besteg med rasst Mod Klippefjægen, og var allerede Gubernes Bolig saa nær, at han kunde overskue den hele glimrende Forsamling af nysgjerrige Tilskuere. Da blev han Nordens Venus vaer, og hans Hjerte brændte af Kjærlighed; dog, i samme Dieblik hævede Thor Nordenshammeren imod ham, for at slukke hans Eidskabs Flamme for evig. Den Løvebehjertede Konge, Hælvede ikke for Døden, men den skjønneste Freja gjorde ham Livet Hært. Det bristige Huse, at forene sig med hende, hævede den stolte Nordens Bryst. Han befalede derfor et hastigt Tilbagetog,

og Guberne forfulgte hans, som det syntes, feige Krebs-
Fridt med en umaadelig Spotlatter.

Kjærlighed og Hævnelyst, forvorne Handlingers
frugtbare Mødre, opflammede og nærede nu i hans
Barm en vilb. Ild, som aldrig lod ham hvile. Han
vælte sig søvnløs i sin uhyre Seng, og udkastede man-
ge Planer til at bemægtige sig Tordenhammeren. Et
Dhor først værgeløs, tænkte han, saa ere Guberne over-
vundne, og maae under enhver Befingelse slutte Fred
med mig.

Men han pønsede længe forgjæves. „I hgie Huse
staaer den øverste Etage stebse tom,“ skal et bekiendt
vittigt Hoved have sagt om særdeles høie Menneſker,
og i Thryms Lagkammer boede virkelig intet lykkelig
Indfald. Han kom derover i saa flet Lune, at hans
Hoffolk havde ondt ved at være ham til Nøje.

Endelig viste en udsendt Speider sig med den Ef-
ferretning, at Guberne ved et Drifkelaug dygtig havde
erindret Vægeret, og sov samtligen som Grøvlinger. Selv
Borgvægteren, lagde Spionen til, snorker saa høit, at
man kan høre det milelangt bort.

Ha kostelige Deilighed! udbroed Kongen glad, og optaarneede selv i kort Tid en Himmelstige af Bjerge, sneg sig paa Tærne i Beiret, og fandt den uagtsomme Thor i et aabent Cabinet paa sin gyldne Væibank. Han sov, som om han først efter Nat og Dag vilde faae Rulsen udsøvet, og tæet ved hans Seng laae Tordenhammeren paa Torden. Rasht, greb Rjæmpemajestaten med glad Hestighed efter den, og pakkebe sig useet bort med sit kostbare Klov.

Den gjorte Fangst var allerede nedgravet 8 Mile dybt i en Klippehule, da Thor vaagnebe, og bestyrstet raabte: Poø Element! hvor er min Hammer? Han foer op, søgte under Sengen, gjennemspeibede og gjennemrobede sit Cabinet, styrtebe frem og vækkebe med Angestummel alle Sysoverne i Himlen.

De tumlebe sammen i lystig Worden, gneeb fortrædelig Svovnen af Dinene, og Thor gjorte det uhorste Tverrie bekjendt.

„Ikke andet end det?“ fjeldte be Glestte, som endnu gjerne havde slumret en Stund, „og derover gjør man saa hæstig en Allarm? Hammeren vil dog vel finde sig igjen! Hvem veed, hvilken Pudsemager der af Fixerelyst har forstukken den i en eller anden Krog!“ Det lod sig høre; men ved foretagen Omspørgsel vilde

naturligvis ingen bekjende sig til denne Skalkestreg. Man anstillede nu, efter Ddins Befaling, en formelig Huussøgning, og da denne ogsaa løb frugtesløs af, saa var Hammerens Borttagning afgjort.

„Hvem er den frække Røver? Hvem kan være det?“ var nu det almindelige Spørgsmaal.

„Sikkerlig ingen anden, end Thrym, Kjempekongen,“ sagde Lofe, det bedste Snuhoved blandt Gubberne. Alle gave hans Formodning Bisald; smigret herved, tilbød han sig til Sagens Undersøgelse.

Genstemmig roest hortsvarede han strax i en Fugls Skikkelse til Kjempernes Land. Han fløi ind i Kjempekongens Have, for at vente ham i den skyggesulde Lund. Det varede ikke længe, førend den stolte Patron nærmede sig med tunge og langsomme Skridt. Som Mastetræer styrte, kastede han sig ned; for at krydre hans Hvile sang nu Fuglen ham fore:

„Hans Djener, Hr. Konge! Hans Djener, Hr.
Dyb!

„for Kronen lidt passer det Haandværk han
drev,

„har han ei, o Skjæbnel! med tyvagtig
 Haand
 „i Gubernes Land Thors Hammer bort-
 taget?“

„Færdigste Udyr!“ — brølte Kongen vredt, i det han som et Laarn hævede sig fra sit Blomsterleie —
 „hvor tør du fordrifte dig til, at haane mig her i mit Territorium? jeg har ikke stjaalet Hammeren; den er mit retmæssige Krigs- og Waaben-Bytte, som jeg ikke udleverer Druffenbolten Thor igjen, førend han indløser den hos mig med den skjøne Frejas Haand, som jeg begjærer til Gemalinde. Siig dem dette, der have sendt dig; men hav dig hurtig over mit Riges Grændser, thi ellers Fulle mine Skytters Pile i faa Dieblikke strække dig for mine Fødder.“

Med latter svang Fuglen sig tilbage over Skyerne, og aabenbarede under sine Dine den bange Thor Kampens Betingelse. „Den er uhyre, som han selv,“ sagde Odins Søn, „paa denne Bei vil jeg vel neppe faae min Hammer igjen! albrig vil den stolte Freja beslutte sig til, at lykkeligjøre en Jordson med sin Haand. Dog, et Spørgsmaal kan ikke koste os Halsen; kom, vi ville udforske hende.“

De gif, men derved var ingen venlig Tak at for-
 tjene; Gudinden udloø Frieriet, og sagde med en spodf-
 Mine: „Have I Herrer intet Bedre at byde mig, saa
 „bliver langt fra mig med eders Frierier!“

Intet Trø falder ved det første Hug — var Thors
 hemmelige Trøst, hvormed han udsændte alle sine Vel-
 talenheds Seil, for at overtale Kjærligheds-gudinden til
 det foreslagne ulige Partie. Hans gamle Hammer laae
 ham saa meget paa Hjerte, at han for dens Skyld gjere-
 ne havde overleveret sin unge skønne Slægtning i den
 uslebne Kjæmpes Arme; men hun lod sig ikke blande ved
 hans egoistiske Forestillinger, eller bevæge til at tilbage-
 tage den givne Kurv. Da Kobleren nu saae, at han
 skolebe alle sine smigrende Ord i Luften, blev han ustyre-
 lig, og tillod sig mange Slags Trudsel, men dermed
 lod han ilde an: Freja satte Næverne i Siderne, og
 udbrod i et Sevaltraab; Guder og Gudinder ilede til,
 og spurgte, hvad dette Skrigen havde at betyde.

Nu lod Kjæmpestregen sig ikke langer nedbyffe.
 Hammerherren og Borgbægteren, hvis Soveshge havde
 begunstiget og muliggjort Rovet, bleve af alle høie Til-
 stæbeværende vakkert udspjældte, og erholdte til Slut-
 ning af Fader Odin den eftertryffelige Advarsel, igjen

at fæffe det borteværende Menodie tilstøde inden tre Dage.

Nu vare gode Raad dyre! Thor traf den snue Loke til Side, slog ham (efter de Stores Maade, naar de behøver den Ringere) fortrolig paa Skulderen, og sagde: „Hjertensven! hjælp mig ud af denne Knibe; jeg selv veed ikke at raade mig, men for Din Dypfindelsesaand, er det en Børneleeg, at overlifte den store Wesel.“

Dette var ret at angribe Loke fra den svage Side. Med Smigrerier over hans Klogskab var salt at erholde af ham. Han lod sig derfor ei heller bede længe, men spændte hurtig sit Snilde for, for at trække Karren ud af Mosen.

Efter kort Betænkning begyndte han: „J beviser mig megen Ære ved at udkaare mig til eders Scheime-raad, og J skal haabentlig ikke frugtesløs have bort-givet Eders Tilid. Min Plan er gjort, men jeg alene kan ikke udføre den; J selv maae spille Hoved-rollen derved. Vil J det, saa indhyle vi os, for at narre den forelskede Konge, i Fruentimmerklæder; J er Freja, jeg er Eders Kammerpige. Bærer J Eder lidt flinkt ad, saa forlad Eder paa mit Ord, at vi lokke Hammeren ud.“

Thor smilede: „Du er en stor Skalk; men med
 „min Hvalfiskebug, Elephantfod og grove Bjørnelabber
 „vil jeg vel neppe kunne blænde Kjempen. Dog foretage
 „vi os, i Haab om god Lykke, dette snurrige Bovespil.“
 Af Frejas Klæbeskab laante de nu en modens Klædning,
 med Tilbehør af Kniplinger, Floer og Baand; Gudind-
 den loe, saa Daarerne kom hende i Dinene, da Thor
 stob for hende i Fiskebeenskjørt, og næsten fandt sig
 Fjøn i Speilet. „Sikkert fortroller I Kongen!“ raabte
 Loke fjertsende, vimsebe flinkt omkring, og var besjælet
 af Munterhed, ligesaa lidet stum som andre Kammerpi-
 ger. Paa Frejas diamant Bogn, bespændt med hendes
 Rattespand, blev nu det fjønne Par med Windenes Ha-
 flighed ført ned i Kjømpelandet, og hørte, fulgt af
 Pøbelen, lige til det kongelige Slot. Evnemaler den
 mellem hinanden Løben her blev af Dørvogtere og Pa-
 ger, Kammerherrer og andet Hofstæng behængt med Dr-
 dens og Raabetejn. De trangte sig i tætte Hobe til
 Kongens Kammerbør, og raabte: „En fremmed Dame
 „er kommen ned fra den højere Luftejn; hun holder al-
 „lerede ved Borgporten, men hendes Navn er en Hem-
 „melighed.“ Kongen fløi ned til Porten, blev Ratte-
 Equipagen naer, og strax begyndte hans Hjerte, fuld af
 Omhed og Kjerlighed, høit at flaae. „O, fjønne
 „Freja!“ raabte han, „hvor høit lykfsaliggjør I mit
 „Hjens!“ Han løfste den besljørede Dame ud af hendes
 Stødetaroffe, og førte hende med Pomp til Slottet,

Snakksom som en Stær, drejede Hr. Foke sig ganske pigemæssig i Hofmantsstarens Kreds; dog nær havde Hr. Thor forbarret det hele Gøglespil ved en plump Udførelse af sin Rolle. Ubskridende, som en Hest, forvirkede han sig paa Trappen saa dybt i Slabet af sin Klædning, at han faldt saa lang som han var; og da han endelig kom ind i Værelset, og aabnede Læberne, blev det Onde værre, thi naturligtvis lod hans grove Bassstemme, som om man rullede et tomt Fod. Giganternes Monarch var mindre dum, end det syntes; han maalte Damen med spændte Forsterblik fra øverst til nederst, og vilde rask og dristig med et Ræmpegreb trække hende Gløret fra Ansigtet, men venlig skødte Pigen ham i det samme tre Skridt bort, og sagde: „Saaledes gaaer det ikke, Hr. Frier! først Hammeren herhid, saa skal Gløret nok vige!“ Hvad Freja ønsker, sagde Thrym beredvillig, er jeg strax færdig til; for et hjærligt Mielkast er Hammersen tilfals hos mig; men hvorfor bliver intet hengivent Ord mig til Deel? har Freja nogen Formynder nok dig? „J vilde gunstig tilgæbe dette!“ faldt Kammerpigens raskt ind, „Gudinden er udmattet af Reisen; J saae, hvor svag hun var paa Trappen! derfor er Tungen ogsaa saa slet ikke i Gang i Dag. Den Himmelske fik, efter Hjelne Damers Viis, Hoste og Snue, da hun kom i det Frie; vil J helbrede den skønne Syge, saa iil blot, efter det Bedvidste. Thrym havde allerede igjen udgrabet Hammeren, for at have den ved Haanden til Bytte

imod Hjertet, og lod sig nu i den blinde Kjærlighedsruus, forsnakket af Løse, ikke længer node at bringe den frem til sin Guldgubinde. Han saldt hyrdemæssig paa eet Knæ for hende, og sagde med honningslød Lallen: „Lad min Hylving i Naade behage Eder, og Kjænk mig „Haand og Hjerte derfor!“ Men neppe sølte Thor-Hammeren i sin Bjørnekloes Magt, førend han med Underhaftighed, til Kjæmpefolkets Sammer, viiste sig i sin egen Skræksfikkelse, og stemplede med et Slag den samme Hyrde til en evig Dødssover. Han rasede derpaa med morderisk Haand (saaledes siger den nordiske Historie) igjennem hele Kjæmpelandet, og kun een undrenbte Blodretten.

Denne er Stammefaderen til de store plumpe Knægte, som vi have seet i Mængde, men som ere langt fra at optaarne Klipper mod Himmelen til Beleiring, og i det høieste kun bestorme Nysgjætrighedens Pung.

Hos Bogh. Beek en i Pilestræde No. 111
faaes følgende nye Bøger for vedsatte
Priser.

- De ni Trillinger. En Ridder og Spøgelsehistorie
fra det ellefte Aarhundrede. 56 s. heftet,
64 s. indb.
- Juleaftenen, eller Kjerlighed og Letfindighed. En
Roman af G. Schilling, 48 s. heftet, 56 s.
indbunden.
- Forskeren, eller Fader og Son. En Fortælling af
August Lafontaine, 20 s. heftet.
- Stuespil, ved K. L. Rahbel, Professor. 48 s.
heftet, 56 s. indbunden.
- Kunigunde, dobbelt Mordbrænderinde af Skinsyge.
En sanfærdig og uhyelig Uldragelse, af K.
H. Spieß, 8 s. heftet.
- Forsoningen i Uvejret, eller Skindet bedrager. En
Fortælling, af Fr. L**, 16 s. heftet.
- Underfulde og sandfærdige Kriminalthistorier, af K.
H. Spieß, 32 s. heftet.
- Kort Anviisning for Begyndere, der ville lære at
male i Oliefarver, af Hansen, 8 s.
- Receptbog, eller Samling af 33 Recepter. Til
Nytte og Fornøjelse for Unge og Gamle.
8 s.

Almanzina, eller den lille pukkelryggede Mand. En
interessant Roman, af August Wahlmann,
16 S. heftet.

Nyeste udvalgt Samling af yndede og beljendte dan-
ske og tydske Selskabs- Sange, af berømte Fors-
fattere. 48 S. indb.

Dobesedlen, eller Moderen sin Datters Rival. Kom-
edie i een Akt, ved K. L. Rahbek, 24 S.
heftet.

Den nye Fædreskole, eller Faber og Sen paa Mos-
den. Lystspil i een Akt ved K. L. Rahbek.
16 S. heftet.

Komediegiftermaalet, eller de blev taget ved Næsen.
Komedie i een Akt ved K. L. Rahbek. 20 S.
heftet.

Theatret, det Lille og det Store. Af Assessor J.
K. Høst, 72 S. heftet, 80 S. indb.

Peter den Stores Gemalinde Catharina den Førstes
mærkværdige Levnet. Af E. G. Claudius.
Med en Fortale af Professor Rahbek, 40 S.
heftet, 48 S. indb.

— 6 —

2

